

מסורת הש"ס

(א) לעיל ה': וש"נ, (ב) לעיל ה':,
(ג) שם, (ד) שם ו, (ה) גם זה שם,
(ו) גם זה שם, (ז) שם:, (ח) ז"ל
ולא, (ט) [וע"ע תוס' פסחים
פא. ד"ה ח"נ וכו' ומש"נ שם
על הגליון],

נוסחת הריב"ז

רבי יוסי קאי כוותיק: ורבי יוסי מ
דכל האי דקא משנין לעיל דמכאן
וינכו וומיו שמעתין איחא כרב:
רזופים כדאמר אומי חלה הכתוב את
(ו) ופא כיון דחויא פלגיה דיומא.
ביום שני מחלות ואלין אריך פלגא
דזבזק עדי חלות ופלה לה לשמור
דחילו נשמר יום אחד דטברה וזהו
לה הפסק: ע"א א' ור' יוסי מכדי.
שומרת יום כנגד יום ביוון דקאמר
דטעמא הוי משום דמקלת היום
ככולו ג. וכן שמענו כאן מפ"י
המורה"ה ב' אבל דביד זולין במסכת
פסחים [פא.] שמעינן דמכאן ולהבא
קמיבעיא לן דלר' יוסי וזה הגמרה
היינו משכחת לה ולא מפ"י המורה"ה
איבעיא איחא בשופע. כל ז' היום
[מלתא יומין] כדאי הדדי: ואיבעיא
אימא. שלשה יומי זין השמשות
סמוך לשקיעת החמה דכי ראתה
שבת אחר שקיעת החמה הוי טמאה
כל יום ראשון וכי חזרה וראתה ביום
ראשון שנית סמוך לשקיעת החמה
הויא טמאה כל יום שני וכן שלישי דלא
הויא שבת דטברה זניי וזניי כלל
הוא הוי סליק מביינא דשומרת יום
כנגד יום דלא לא הויא שבות:

הדרן עלך הריני נזיר

מ' שאמר הריני נזיר מגלה יוס
שנשים ואחד. לרב מתנה דכאית
ליה ^הדלמזירות סתם קאי ואין
נזירות פחות מל' יוס ולרב פדה
דכאית ליה דמוקי לה ^הבזר דעשה
כחומר שלימים וכולה מתני' ^ההכי
מפורש בפ"ק ^הלרב מתנה דכאית ליה
ולרב פדה דכאית ליה: גמ' ר"א
אומר אינו סוסר אלא שצעה. כדי
שיביא קרבנו בטהרה וכדפרשינן
בפרק קמא ^הלרב פדה דכאית ליה
דקסבר
שלשים סותר את הכל

לדבֿיד ק"ו (ר"ה דף י'). ומה נדה שאֿ
שפּוֹסֶקֶת⁹ זו [שנה] שִׁתְּחִלְתּוֹ עוֹלָה
וּסּוּפוֹ לֹא כִּתְחִלְתּוֹ¹¹ אֵלֶּא וּדְאִי רַבָּא
וּמִשְׁנֵי דְּחֻיָּא שְׁלֹשָׁה יוֹמִין סְמוּךְ
וְלִכְּתָּא בְּהֵם שִׁמּוֹר כֻּלָּל וְכֵן יוֹסֵף

מוסף רע"י

ו"א"ל ר' אושערי ליתן יוחנן.
 ר' יוסי קורבן. כותבין. דליל
 נטעו מנאן וליקאבא הוה טעמא,
 ונעמינא לעיל מוסבא. שני. לאלמא
 קסבר ר' אושערי למפרע דר'
 יוסי מדנאן קלמא (פסחים
 99א). והנה ר' יוסי ב"ר
 מנאן קלמא ר' אושערי הוה ואלו טעמא
 קשיא מימינו לה (שם). מכדי
 קסבר. נני שומרת יוס,
 מוקצת היום ככולו. והא
 שניא דשני דטעמיה הוה
 דמכאן ולכא הוה טמא
 ולתפסעא דקלמא מדנאן שניא
 דמיקאבא הוה (ראשיה בשבחי).
 הדרו עלד הריני נזיר

פי' הרא"ש

ור' יוסי מכדי קסבר מקצת
היום ככולו זבה גמורה
היכי משכחת לה. כיון
דחזאי בפלגא דיומא סליק
לה שימור כשראתה ביום
א' וביום ב' תחלת יום ב'
הוי שימור ליום ראשון
וטהרה מאותה ראה
וכשרואה אח"כ מכאן
ולהבא היא מטמא ולא

סֵבֵר מִקֵּלֶת הַיּוֹם כְּדוּלוֹ.
הִבָּחַ מִטְמֵא שִׁנּוּי דַּחִיקֵי
גְמוּרָה. דְּבַעִינן ג' יָמִים
הַ צִּמִּים הִכִּי מִשְׁכַּחַת לָהּ:

וא"ל רבי יוסי קאי כותיק דאמר מכאן ולהבא
 נחשמו והא רבי יוסי למפרע הוא דאמר מאי
 למפרע מדרבנן ורבי יוסי מכדי סבר ⁶מקצת
 היום ככולו וזה גמורה דמייתא קרבן היכי
 משכחת לה כיון דחזיא בפלגיה דיומא אידך
 פלגיה דיומא סליק לה לשימור אב"א דקא
 שפעה תלתא תלתא ⁶ יומי בהדי הדדי ואב"א
 דחזיא תלתא יומי סמוך לשקיעת החמה
 דלא הואי שהות ⁷ דסליק ליה למניינא:

הדרך עלך הריני נזיר

מ^א שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד ואם גילח ליום שלשים יצא הריני נזיר שלשים יום אם גילח ליום שלשים לא יצא ^במי ^גשנזר שתי נזירות מגלח את הראשונה יום שלשים ואחד ואת השניה יום ששים ואחד ^דואם גילח את הראשונה יום שלשים מגלח את השניה יום ששים ואם גילח יום ששים חסר אחד יצא וזו עדות העיד רבי פפייס על מי ^השנזר שתי נזירות שאם גילח את הראשונה יום שלשים מגלח את השניה ^וליום ששים ואם גילח ליום ששים חסר אחד יצא שיום של שלשים עולה לו מן המנין מי שאמר הריני ^זנזיר נטמא יום שלשים סותר את הכל רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה הריני נזיר שלשים יום נטמא יום שלשים סותר את הכל הריני נזיר ^חמאה יום נטמא יום מאה סותר את הכל ר"א אומר אינו סותר אלא שלשים נטמא יום מאה ואחד ^טסותר שלשים יום רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה: **נ**^י מי שאמר הריני נזיר ונטמא יום אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה

הדרך עלך הריני נזיר

פז.

עין משפט
נר מצוה

א א מ"י פ"ד מהל' מזירות
הל"א סמג עשין קכו:
ב ב מ"י שס הל"ב סמג שס:
ג ג מ"י פ"ו שס הל"ג:
ד ד מ"י שס הל"ד:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ס ור"א ור"ן ור"י
 ור"י מדין ומומרים וכן נגד
 יוסי. ור"י וכוונתו וכו' וכן
 בתוס' נאמן: ב"א' אלג'
 כעלך עולין בתם' פסוקים
 [ב] שנתין תמכין ור"ל. ור"ל
 ש"י כיון דנפסקים לר"י
 מורס עולין דפרקין לר"י
 נאמן דסביר מכלן ור"ל ור"י
 א"כ כס' מפרקין ק"ו ור"י
 שנתין כעלך מורס רש"י דאין
 ור"י מדין ור"י שדכריו שס'
 שס' רק לפירוש מורס ור"ן
 מורס כ"ס עשברי ור"ל
 [ג] תוס' ד"ס ור"א ור"ן
 ור"י ור"ל ש"י עולה
 בייבוס מ"ר רחלתי עוס' א'
 וייבוס י"ג וייבוס ש"י נאמן.
 וייבוס מ"ר ע"י ר"י נאמן.
 וייבוס י"ג וייבוס א' ר"ל
 וייבוס א' עוס' א' ר"ל
 וייבוס א' עוס' א' ר"ל
 רחלתי ק"ו ע"י ר"ל
 [ד] ב"א' וידבוקת פ"ק נאמן
 רחלתי א' נאמן
 וייבוס דלחא ליימור רחלתי וס'
 וייבוס י"ג א': ב"א' אלג'
 וייבוס מורס וס' מלח וס'
 נאמן. וייבוס ר"ל אלג':
 [ה] ב"א' פרק פלגא דלחא
 וס'. עמלם. וייבוס י"ג א' כותנת
 השנין חלח קש"ש ד"ס
 [ו] וייבוס יע"ש
 [ז] ב"א' אלג' כותנת עקנה
 ומתחלת פרק ל"ג: ב"א' אלג'
 וייבוס וס' מלח וס' מלח וס'
 עולה כספור דעעילי:
 [ח] ב"א' אלג' חלח וייבוס
 נאמן חלח וייבוס י"ג א' וייבוס
 ל"ג: י' ב"א' וייבוס ל"ג
 רש"י י"ג א' עוס' א' ר"ל
 כזה חלח חלח:

הגהות התוספות

1. חִיבֵת הָיָה נִמְחָק. 2. בָּשִׁיל.
- הָיָה מִכֵּי נִמְחָק וְזִיל.
3. חִיבֵת כְּמוֹ. 4. זִיל לִמְדִּי.
5. זִיל מְחִילֵה.
6. זִיל חֲדִמְלֵה.
7. חִיבֵת כְּסוּפֵה נִמְחָק וְזִיל.
8. חִיבֵת עוֹלֵה לֵאלֹהִים בְּכֹסֶפֶה. 9. חִיבֵת מְחִילֵהוּ נִמְחָק וְזִיל עוֹלֵה לֵאלֹהִים.
10. חִיבֵת מְחִילֵהוּ נִמְחָק וְזִיל עוֹלֵה לֵאלֹהִים.
11. חִיבֵת מְחִילֵהוּ נִמְחָק וְזִיל עוֹלֵה לֵאלֹהִים.
12. חִיבֵת מְחִילֵהוּ נִמְחָק וְזִיל עוֹלֵה לֵאלֹהִים.
13. חִיבֵת מְחִילֵהוּ נִמְחָק וְזִיל עוֹלֵה לֵאלֹהִים.
14. חִיבֵת מְחִילֵהוּ נִמְחָק וְזִיל עוֹלֵה לֵאלֹהִים.

י' הרא"ש (המשך)

דינא הכי גלחל יום' ו' ולרב
מתנא מפ' ככלל משום
הקצתא פקדון ל' הרני
נור' ל' יום אם גלחל יום
ל' לא יצא. אף בר פדא
מודה בא כיון דאמר ל'
יום רבעי' ל' ו' ר' יוחנן
משאמר הרני נור' ונטמא
יום' ל' סותר תא הל. לרב
מתנא סותר ס' התורה
ומביא קרבן טומאה לבר
פדא סותר מדאבן אטו
היכא דאמר ל' ו' ר' יוחנן
קרבן טומאה: ור' אליעזר
אומר אינו סותר אלא ו'
לרב. גור. לקרבן מתנא
משום דסבר מלצת דיוס

זכר גמורה היכי משכחת לה. דמכאן ולהבא מטמינן לה וכל יומא טומאה נאפי נפשה היא וכיון דחזיא היא^א צפלגא דיומא אידך פלגא דיומא הוא^ב קא סליק לה לשימור ואע"פ שלא טבלה ביניהם גמריה^ג רחמא דיום י"א וציוס י"ג וציוס ט"ו דלא הויה זכר ואע"ג שלא טבלה ביניהם דבעינן שתרמא ג' ימים נרופים: הלשון ק"ק אחאי קאמר אידך פלגא דיומא דבקטורא הוה מזי למימר אידך יומא סליק ליה שימור ודדוחק יש לפרש ד' רחמא י"א כיון דחזיא ציוס צ' צפלגא דיומא אידך פלגא דיומא שהיה לפני שרמחה סליק ליה שימור וקשה ואחאי לא משכחת לה דרואה ששנה לילתו דהשכח היא טומאה בתחילת היום ופי' בהגומרת צביצ'ד צוליו (פסחים דף ס"א)

הריני נזיר
 ור' מגלח יום שלשים
 ויום שלשים יצא הריני
 מגלח ליום שלשים לא
 נזירות מגלח את
 אחד ואת השניה יום
 את הראשונה יום
 גנייה יום ששים ואם
 יצא וזו עדות העיד
 שתי נזירות שאם
 שלשים מגלח את
 גילח ליום ששים
 של שלשים עולה
 הריני נזיר נטמא
 הכל רבי אליעזר
 שבעה הריני נזיר
 שלשים סותר את
 נטמא יום מאה סותר
 סותר אלא שלשים
 סותר שלשים יום רבי
 סותר אלא שבעה:
 נזיר נטמא יום
 סותר אלא שבעה

בליה מהני סוף יום כחמילתו⁸ ללא צעיר כ"א ז' ימים ויום
חמילתו לימא זכא גדולה תוכיה דחמילת יום כספוי⁹ דטובלת ציום
יוסי ו' ומיהו דפירוש רש"י יסוד ללא מצי למימר זכא תוכיה¹⁰;
דס"ק ר"ח זמנינא. לפי [שהם] מוכחצין בטומאה חמילתה היום ובסופו
ימים רעים תטאין דמקמיה יום שלישי ככולו ואין זהו חמילת בנימין;

דף ה:) מיייתין ליה ופי' רב מתנא ובר פדא כדאית להו: **שיום** ל'

שֶׁשֶׁן דַּמְדַּאֲרִייתָא לִי וְכֵן לַמְּנִינִי עוֹלָה לוֹ מִדְּאֲרִייתָא דְּבִעְיָן
גַּלְס מִיּוֹם כ"ט וּתְגַלְתָּא רֵאשֻׁנָּה נְעֻשִׁית צִיּוֹם לִי כִּדְיָן תּוֹרָה וּדְקֶאֱמֵר
זוּ תְּגַלְתָּא שְׁנִיָּה תְּהִיָּה צִיּוֹם לִי שְׁהֵי גִילָח צִיּוֹם [שְׁשִׁים] חֶסֶר אַחֵר:
יֵאֵר קֶרְבֵּן טוֹמָאָה וְחֹחַר וּמוֹנָה שְׁלָשִׁים יוֹם נִזְרֹת טַהֲרָה וְלִבֵּר פִּדְאָ קוֹתֵר
לְהִיבָא דְּאֱמֵר הִרְיֵי נִזִּיר לִי יוֹם וְאִינוּ מַצִּיא קֶרְבָּנוֹת יוֹם טַמֵּא:
וְלִבֵּר מִתְּנָה אֲלִיבָא דְר"א ס"ל מִקְּמָתָּה הִיּוֹם כְּכוּלוֹ וְאִפְּלִינוּ נְטִמָּה קוֹדֵם
אֲלָא הֵיכָּה לְדִבְּרֵי קֶרְבָּנוֹתֵינוּ צְטָרָה צִיּוֹם לִי דִּילָא כְּאִילוֹ הֵיכָּה
וְעַלְפִּיגֵי ר"א לִבֵּר מִתְּנָה דְּאֱמֵר קִדְּמָא מִזְרֹת לִי יוֹם וְהִכָּא¹⁵ מִיַּתּוּרָא דְּלִישְׁנָא
יוֹם כְּכוּלוֹ קוֹתֵר הִכְל (וְלִבֵּר פִּדְאָ דְּלִית לֵיהּ מִקְּמָתָּה הִיּוֹם כְּכוּלוֹ) דְּהִכָּא
הִכְל לְר"א הֵא לְר"א דְּרִישׁ לִקְמֵן צְבִירִיתָא דְּהִרְיֵי נִזִּיר מֵאָה יוֹם וְנִטְמָא
וְאֲחֵרוּנִים וְהָ אֵין לוֹ אֲחֵרוּנִים וְה"נ כִּי נִטְמָא צִיּוֹם לִי אֵין לוֹ אֲחֵרוּנִים
מֵלֶכֶת וְדִרְשִׁין וְחַלָּת מוֹרֵת הַנִּזִּיר צִיּוֹם מֵלֶכֶת נִטְמָא צִיּוֹם מֵלֶכֶת תָּן
עַל לְהוּ מוֹהִימִים יִפְּלוּ אֲלָא דְּאִינוּ קוֹתֵר כָּל מֵאָה אֲבָל שְׁלָשִׁים יוֹם
שְׁלָשִׁים אֲבָל צִרִישָׁא כִּי אֱמֵר הִרְיֵי נִזִּיר קִטְמָא דְּקֶאֱמֵר ר"א אִינוּ
כ"ט פֶּסַק מִנֵּין מִזְרֹתוֹ יוֹם שְׁלָשִׁים אִינוּ יוֹם מֵלֶכֶת כִּיּוֹן דִּלָּא אֱמֵר
תִּי קֶרְבֵּן טוֹמָאָה וְלִבֵּר מִתְּנָה נְמִי דְּקֶאֱמֵר מִקְּמָתָּה הִיּוֹם כְּכוּלוֹ הֵילֵכְך
מִקְּמָתָּה צְנוּרִית אֲבָל כְּסִיפָא מִתְּחַבֵּר כְּאִילוֹ אֱמֵר שְׁלִימִים לִבֵּר
נִלְתָּא¹⁵ לְדַכְךָ קוֹתֵר לִרִי אֲלִישְׁוֹר מִדְּרַשָׁא דְּזוֹתָ תְּהִיָּה תּוֹרָה הַנִּזִּיר
וְלִתְנָא

ככולו. ורבנן לית להו מקצת היום ככולו אלא אחר שהביא קרבנותיו: היינו נזיר ל' יום ונטמא ל' יום בעי' שלימים ולא אמרי' מקצת היום ככולו: ר"א אומר אינו סותר אלא ל' כדדריש ל' חרות נזיר: נטמא יום ק' או סותר ל'. מרבנן גזרי' שסותר יום גבלת שטו יום ק' ולא גזרי' שסותר יום ק' ונטמא ביום ל' הוי כנטמא יום ק' בי שני סותר: ר"א אומר אינו סותר אלא ל' ל' יום ל' גזרי'.

דחזאי' ג' יומי סמוך לשקיעת החמה. שהתחילה קצת מבעוד יום וראתה עד הלילה נמצאת בכל יום טמא תחלתו וסופו

ולא סליק לה שיעור: **סליק פירקא**
מי שאמר הריני נזיר מגלח ליום ל"א. לרב מתנא דאמר סתם נזיר, ל' יום הילכך מגלח יום ל"א. ולרב פדא סתם נזיר, כ"ט יום והיה לו לגלח יום ל' אלא כדמפרש לעיל נעשה כאומר שלימים: ואם גלח יום ל' יצא לרב פדא נזיר דמדאורייתא